

μεταξὺ εἶχε κατακτήσει ὡς φάντα ἐκ τῆς ἀνησυχίας, εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τὸν ζῆλόν του καὶ τὴν ἐσπέραν ἐνεδύθη μετὰ τινος ἀποτροπῆς τὸ ὑποκάμισον τοῦ ἐπαίτου καὶ κατεκλίθη.

Τί συνέθη ἀρά γε; Ἡ προσδοκία καὶ ἡ συγκίνησις ἠμπόδισαν τὸν Καλίφην νὰ κοιμηθῆ ἢ μήπως αἱ πτυχαὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ ἐπαίτου ἔκρυπτον κόσμον δυσώνομον μικροβίων, ἅτινα εὗρον τὴν ἀνέλπιστον ἡδονὴν νὰ τρυφήσωσιν εἰς τὰς ἀβρὰς σάρκας τοῦ μλθακοῦ ἡγεμόνος; Οἱ χρονολογῆται δὲν ἀναφέρουσι τίποτε περὶ τούτου, ἂν καὶ ἡ δευτέρα εἰκασία φαίνεται πιθανωτέρα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Καλίφης ἔμεινεν ἄγρυπνος ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ ὅτε τὴν πρωΐαν ὁ Βεζύρης, ἀπὸ τοῦ ἔθρου ἀνιχθέντων τὴν ἔγερσίν του, τὸν ἠρώτησεν ἀνυπομόνως τί ἦτο ἡ εὐτυχία, ὁ Καλίφης κάτωχρος, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ οἰδαλέους ἀπήντησε δυσθύμως:

— Ἡ εὐτυχία εἶνε φ α γ ο ὄ ρ α !
Καὶ ἐμβαλὼν εὐθὺς τὸν χιτῶνα μετέθη εἰς τὸ λουτρόν.

Ἐκτοτε ἀπεράσισε νὰ ἐγκαρτερῆσῃ ἐν τῇ ἀτυχίᾳ του καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώξῃ πλέον νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἀτυχῆς οὗτος ἡγεμὼν ἔζησεν ἀπολαύων ὄλων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν μέχρι τοῦ ἐνενηκοστοῦ ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ὁ ἐπίδοξος διάδοχος, εἰς μάτην ἀναμένων τὸν θρόνον, ἀπέβίωσε πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ Βεζύρης ἀπέβίωσε ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαδόχου, χάρῳ διότι ἔφερε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα συνηνωμένα εἰς τὸν τάφον του.

* *

Καὶ τὸ ἐπιμύθιον;

Ἐπιμύθιον δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ἐπειδὴ, κατὰ τὴν συνήθειαν, πρέπει νὰ θέσω ἓν, ἐκλέγω ὡς τοιοῦτο τὴν γενικὴν σημερινὴν εὐχὴν:

Ἐὔχομαι ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας, ἀλλ' ἐννοεῖται, ὑγείαν ἀνευ ὀδονταλγίας καὶ εὐτυχίαν ἀνευ φ α γ ο ὄ ρ α ς.

XAP. ANNIŌS.

ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ¹

Μὴ τὴν οπιθόβολη ἄματι
πετᾶς εἰς κρύα στήθια.
Ἐραία εἶσ', ἀλήθεια,
πλὴν τῶν ἄματιων σου ἢ φωτιά
ἐμὲ δὲν μὲ θερμαίνει.
Ἄχ, ἄφες με, ξανθομαλλοῦ,
καὶ ἡ καρδιά μου εἶν' ἄλλου,
ἄλλου εἶναι δοσμένη.

Βαθειᾶς ἀγάπης καὶ θερμῆς
μὴ λόγια μου γυρεύεις.
Κι' ἂν πῶ, μὴ τὰ πιστεύεις.
Λόγια θὰ εἶναι τῆς στιγμῆς
κι' ἀγάπη παγωμένη.
Ἄχ, ἄφες με, ξανθομαλλοῦ,
καὶ ἡ καρδιά μου εἶν' ἄλλου,
ἄλλου εἶναι δοσμένη.

Ἡ κόρη ὀποῦ ἀγαπῶ
ἐβγήκε ἀπ' τὴν φωνή μου,
κι' ὅ,τι ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου
ἐλληνικὰ θὰ τῆς τὸ πῶ
καὶ ὄχι εἰς γλώσσαν ξένη.
Ἄχ, ἄφες με, ξανθομαλλοῦ,
καὶ ἡ καρδιά μου εἶν' ἄλλου,
ἄλλου εἶναι δοσμένη.

Τρέχ' ἡ ζωὴ μας χωριστὰ
κι' ἂν γῆ δὲν μᾶς χωρίζῃ,
κι' αὐτὴ δὲν τὸ γνωρίζῃ,—
πλὴν ἡ ἀγάπη μου βαστᾶ
ὅσον ζωὴ μου μένει.
Ἄχ, ἄφες με, ξανθομαλλοῦ,
καὶ ἡ καρδιά μου εἶν' ἄλλου,
ἄλλου εἶναι δοσμένη.

1865.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

¹ Ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκδοθησομένης Συλλογῆς στίχων τοῦ κ. Δ. Βικέλα.

Ἡ ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Ὀλίγαι καὶ ἀντιφατικαὶ εἰσιν αἱ περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ βίου Ῥήγα τοῦ Φεραίου φερόμεναι εἰδήσεις παρὰ τοῖς βιογράφοις αὐτοῦ καὶ τοῖς ἱστορικοῖς τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας. Οὐτε περὶ τοῦ ἔτους τῆς

γεννήσεως, οὔτε περὶ τῶν σπουδῶν αὐτοῦ γινώσκεται τι θετικὸν καὶ βέβαιον. Ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι ἐγεννήθη τῷ 1751, ἄλλοι τῷ 1753, ἄλλοι τῷ 1754 καὶ ἄλλοι ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ 1760 καὶ 1762 χρόνῳ. Ἐμαθῆτευσεν δ' ὁ Ῥή-